

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Maastricht, van 3 december 2008 in zaak nr. 08/11445 in het geding
tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 maart 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 3 december 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 december 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 maart 2009, waar de staatssecretaris, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te Den Haag, en de vreemdeling, bijgestaan door mr. A.J.P. Lemmen, advocaat te Heerlen, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De staatssecretaris klaagt in de enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, gelet op het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 17 juli 2008 in zaak nr. 25904/07, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2008/329), het behoren tot een kwetsbare minderheidsgroep, als bedoeld in paragraaf C2/3.1.3. van de Vreemdelingscirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), voldoende is om tot een dreigende schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) te concluderen en derhalve niet vereist is dat de vreemdeling met beperkte individuele indicaties aannemelijk maakt dat een dreigende schending van voormelde verdragsbepaling aanwezig is.

De staatssecretaris betoogt daartoe, samengevat weergegeven, dat de omstandigheid dat christenen in Irak in het landgebonden asielbeleid als kwetsbare minderheidsgroep worden aangemerkt, niet reeds de conclusie rechtvaardigt dat de vreemdeling enkel vanwege het feit dat hij christen is bij terugkeer naar Irak een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling loopt. Daarvan is, volgens de staatssecretaris, blijkens voormeld arrest eerst sprake, indien de geweldssituatie in Irak in het algemeen van dien aard is dat terugkeer naar dat land reeds om die reden in strijd is met artikel 3 van het EVRM, dan wel indien de christenen in Irak een groep vormen die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen.

2.2. Ingevolge artikel 3 van het EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

2.2.1. Volgens het arrest van het EHRM van 30 oktober 1991 in zaak nr. 13163/87, *Vilvarajah tegen het Verenigd Koninkrijk* (RV 1991, 19) dient, wil aannemelijk zijn dat de desbetreffende vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van specifieke individuele kenmerken ("special distinguishing features"), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ("mere possibility") van schending is onvoldoende.

Volgens rechtsoverweging 116 van voormeld arrest van het EHRM van 17 juli 2008 zijn evenbedoelde specifieke individuele kenmerken evenwel niet vereist, indien de desbetreffende vreemdeling aannemelijk maakt dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, zoals aan de orde was in het arrest van het EHRM van 11 januari 2007 in zaak nr. 1948/04, *Salah Sheekh tegen Nederland* (JV 2007/30).

Uit het arrest van 17 juli 2008 volgt verder dat, indien de desbetreffende vreemdeling geen deel uitmaakt van een specifieke groep, als vorenbedoeld, specifieke individuele kenmerken evenmin zijn vereist, indien hij aannemelijk maakt dat sprake is van een zeer uitzonderlijke situatie ("most extreme case") van algemeen geweld in zijn land van herkomst. In dat geval kan de enkele omstandigheid dat hij bij terugkeer wordt blootgesteld aan dat geweld voldoende zijn om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen.

2.3. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28, worden verleend aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

2.3.1. Volgens paragraaf C2/3.1.3. van de Vc 2000, zoals gewijzigd bij Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000, nr. 2007/19 (hierna: WBV 2007/19; Stcrt. 2007, nr. 148, p. 5) en voor zover thans van belang, dient de vreemdeling, om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000, aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op de in die bepaling bedoelde behandeling. Hiertoe dient de vreemdeling specifieke individuele kenmerken (special distinguishing features) naar voren te brengen, waaruit dit risico op een behandeling in de zin van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000 valt af te leiden. In die gevallen dat in het land van herkomst sprake is van een willekeurige geweldssituatie of van willekeurige mensenrechtenschendingen, vormt dit op zichzelf onvoldoende grond om een reëel en individueel risico op eerder beschreven behandeling aan te nemen. Echter, een reëel en individueel risico bij terugkeer wordt – ook in een situatie van willekeurig geweld of van

willekeurige mensenrechtenschendingen – ook aangenomen, indien:

- a. de vreemdeling behoort tot een kwetsbare minderheidsgroep in zijn land van herkomst; en
- b. hij met op zichzelf beperkte individuele indicaties aannemelijk heeft gemaakt dat in samenhang daarmee een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig is.

2.3.2. In de toelichting bij WBV 2007/19 is het volgende vermeld:

"Op 11 januari 2007 heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens uitspraak gedaan in de zaak die de Somaliër Salah Sheekh had aangespannen tegen Nederland. Ten aanzien van deze uitspraak zijn de volgende conclusies getrokken:

1. deze uitspraak van het Hof noopt niet tot het voeren van een beleid uitgaande van een *prima facie* slachtofferschap bij de toepassing van artikel 3 van het EVRM dat ertoe zou leiden dat aan bepaalde groepen asielzoekers categoriaal een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000 wordt verleend;
2. het Hof nuanceert in deze uitspraak het individualiseringsbeginsel door mede een relatie te leggen met de kwetsbare positie van een minderheidsgroep in een land, alsmede met de daaruit voortvloeiende risico's voor een persoon uit die minderheidsgroep bij terugkeer; daarbij dient wel sprake te zijn van een geloofwaardig individueel risico;
3. de toetsing van asielaanvragen aan artikel 3 van het EVRM dient te geschieden met inachtneming van de in deze uitspraak van het Hof opgenomen elementen.

Met dit wijzigingsbesluit wordt de uitspraak, voorzover nodig, geïmplementeerd in de Nederlandse beleidsregels betreffende het asielbeleid."

2.3.3. Volgens paragraaf C24/11 van de Vc 2000, zoals gewijzigd bij Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000, nr. 2007/21 (hierna: WBV 2007/21; Stcrt. 2007, nr. 148, p. 7) en voor zover thans van belang, worden de christenen uit Irak aangemerkt als kwetsbare minderheidsgroep in de zin van paragraaf C2/3.1.3. van de Vc 2000.

2.4. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, volgt uit rechtsoverweging 116 van het arrest van het EHRM van 17 juli 2008 niet dat reeds het enkele behoren tot een kwetsbare minderheidsgroep, als bedoeld in paragraaf C2/3.1.3. van de Vc 2000, voldoende is om te concluderen dat ten aanzien van de desbetreffende vreemdeling bij terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. De in die rechtsoverweging, bij wijze van uitzondering, vermelde situatie waarin de desbetreffende vreemdeling naast het behoren tot de betrokken groep geen nadere specifieke individuele kenmerken aannemelijk hoeft te maken, doet zich eerst dan voor indien die groep systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen.

De enkele omstandigheid dat de staatssecretaris in het landgebonden asielbeleid ten aanzien van Irak christenen als kwetsbare minderheidsgroep heeft aangemerkt, betekent nog niet dat de staatssecretaris er daarbij ook vanuit is gegaan dat die groep doelwit is van een systematische schending van artikel 3 van het EVRM. Blijkens de

toelichting bij WBV 2007/19 en hetgeen de staatssecretaris ter zitting bij de Afdeling in dit verband naar voren heeft gebracht, heeft de staatssecretaris met het WBV, dat gebaseerd is op de op dat moment door hem uit het arrest van het EHRM van 11 januari 2007 getrokken conclusies, enkel beoogd aan te geven dat een vreemdeling die tot een als zodanig aangewezen kwetsbare minderheidsgroep behoort, reeds met beperkte individuele indicaties aan het in beginsel op grond van de jurisprudentie van het EHRM (onder meer voormelde uitspraak van 30 oktober 1991) geldende individualiseringsvereiste kan voldoen. Aan de aanwijzing als kwetsbare minderheidsgroep ligt derhalve niet mede ten grondslag de beoordeling dat deze groep systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, als bedoeld in voormeld arrest van het EHRM van 17 juli 2008. Die beoordeling dient ingeval de vreemdeling betoogt dat hij tot een zodanige groep behoort, nog te worden verricht aan de hand van de in dat verband ingebrachte informatie over de situatie van de desbetreffende groep en de mate waarin de leden van die groep bescherming kunnen verkrijgen tegen onmenselijke behandelingen.

De grief slaagt.

2.5. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 6 maart 2008 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, in zoverre daarop nog moet worden beslist.

2.6. In het besluit van 6 maart 2008 heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, nu aan zijn feitelijke asielaanvraag geen geloof wordt gehecht en hij derhalve niet met beperkte individuele indicaties aannemelijk heeft gemaakt dat voor hem bij terugkeer naar Irak een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM dreigt.

2.7. In beroep heeft de vreemdeling, samengevat weergegeven, onder verwijzing naar diverse krantenartikelen, het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Irak van juni 2007, ten dele geactualiseerd op 14 februari 2008 (hierna: het ambtsbericht), en rapporten van diverse internationale instanties, waaronder het 'International Religious Freedom Report 2007: Iraq' van het US Department of State van 14 september 2007 (hierna: het rapport), aangevoerd dat christenen in Irak te lijden hebben onder de slechte veiligheidssituatie en dat sprake is van gerichte intimidatie en aanvallen tegen christenen, zodat hij bij terugkeer naar dat land reeds vanwege het feit dat hij christen is een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.8. In het ambtsbericht is in paragraaf 2.3, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"Vanaf omstreeks eind augustus 2007 is de veiligheidssituatie in het algemeen verbeterd. Het geweldsniveau is terug op het niveau van vóór

2006. Het is onduidelijk of deze algemene verbetering duurzaam is en zal doorzetten.

(...)

Het geweld doet zich overwegend voor in het midden, en in bepaalde delen van het noorden van Centraal-Irak en in het zuiden van Irak.

(...)

In het algemeen kan worden gesteld dat het geweld multi-dimensionaal (etnisch, religieus, politiek, crimineel) en soms willekeurig is. De strijd was gedurende de verslagperiode in toenemende mate ook intrasektarisch. Het is niet altijd duidelijk in individuele gevallen of een persoon doelwit was vanwege zijn of haar (al dan niet vermoede) religie, etniciteit, werkzaamheden, inkomsten of een combinatie van factoren. Evenmin is steeds duidelijk wie verantwoordelijk was voor individuele veiligheidsincidenten."

In paragraaf 3.4.10.3 is het volgende vermeld:

— "Het aantal christenen in Irak wordt geschat op circa 3% van de bevolking, maar zou dalen. Ondanks verbetering op het gebied van wetgeving de afgelopen jaren, hebben ook christenen te lijden onder de slechte veiligheidssituatie en straffeloosheid in Irak. Christelijke gemeenschappen in Irak beschikken voor zover bekend niet over milities, waaraan zij bijvoorbeeld bescherming zouden kunnen ontleen.

Ook in deze verslagperiode hebben verschillende gevallen van intimidatie, bedreiging, aanslagen, moorden, ontvoeringen en bomaanslagen, gericht tegen christenen en kerkeleiders plaatsgevonden. Hoewel in geheel Centraal-Irak intimidatie en aanslagen voorkomen, zouden aanslagen jegens christenen met name in en om Basra, Bagdad, Kirkuk en Mosul plaatsvinden. Zij zouden worden gedwongen zich te bekeren of hun huis te verlaten. Er zijn tevens berichten dat christenen zouden worden gedwongen om djizja te betalen (een soort beschermgeld). In de wijk Doura in Bagdad zouden in juni 2007 diverse aanslagen hebben plaatsgevonden, waarbij stoffelijke overschotten op straat werden achtergelaten als waarschuwing voor de familieleden. De verantwoordelijkheid voor dergelijke aanslagen wordt wel toegeschreven aan extremistische islamitische milities en organisaties.

Christenen worden door opstandelingen, terroristen en extremisten geïdentificeerd met de MNF-I, hetgeen hen een doelwit maakt. De (verondersteld) betere sociaal-economische positie van christenen heeft er tevens toe geleid dat christenen in Irak het slachtoffer worden van geweld en ontvoering met geldelijk gewin als doel.

De autoriteiten in Centraal-Irak zijn niet in staat tegen het willekeurige dan wel gerichte geweld bescherming te bieden.

Ook zouden christenen nog altijd slachtoffer worden van discriminatie op de arbeidsmarkt. Een bron in Irak gaf aan dat de bestaansmiddelen van veel christenen in Irak, na diverse malen ontheemd te zijn geraakt, uitgeput raken.

Islamisering

In verschillende delen van Irak is sprake van verdere islamisering van het openbare leven. Dit doet zich met name voor in het zuiden van Irak. Een bron stelde dat er in het zuiden van Irak een toename is van discriminatie tegen christenen. Ook christelijke vrouwen worden er in toenemende mate gedwongen om gesluierd over straat te gaan.

Mede uit angst voor extremistisch geweld zijn christenen vanuit het zuiden en het midden van Irak naar het noorden van Irak alsmede naar omliggende landen getrokken. Er zijn echter geen harde cijfers beschikbaar.

Het *'International Religious Freedom Report 2007:Iraq'* van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken vermeldde beschuldigingen van christenen in het noorden van Irak jegens de Koerdische autoriteiten, die discriminatoir zouden handelen jegens christenen; bijvoorbeeld door onrechtmatige onteigening van eigendommen van christenen woonachtig ten noorden van Mosul. Ook zou volgens deze beweringen de KRG-rechterlijke macht regelmatige discriminatoire vonnissen uitspreken ten nadele van christenen."

2.8.1. In het rapport is, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"Since 2003, the Government has generally not engaged in the persecution of any religious group, calling instead for tolerance and acceptance of all religious minorities.

(...)

Despite the tenuous security environment and the Government's preoccupation with fighting the insurgency and rebuilding the country's infrastructure, the Government took positive steps with respect to religious freedom during the reporting period.

(...)

The Government publicly denounced all incidents of sectarian violence and repeatedly encouraged unity among the country's religious sects.

(...)

Religious leaders of all religious groups condemned the terrorist acts committed by the insurgency and urged the country's religious communities to refrain from retaliation and join together to end the violence."

2.8.2. Uit de door de vreemdeling ingebrachte stukken kan worden afgeleid dat de situatie van christenen in Irak zorgelijk is en zij te lijden hebben onder de slechte veiligheidssituatie en straffeloosheid in Irak. Volgens de stukken is echter niet altijd duidelijk of een persoon doelwit is van geweld vanwege zijn of haar religie en kunnen in dit verband ook sociaal-economische redenen een rol spelen. Voorts volgt uit de stukken dat evenmin altijd duidelijk is wie verantwoordelijk is voor het desbetreffende geweld en hebben zowel de Irakese regering als de religieuze leiders in Irak

de aanvallen op christenen veroordeeld. Onder deze omstandigheden bestaat geen grond voor het oordeel dat de christenen in Irak dienen te worden aangemerkt als een groep die systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke behandelingen en de vreemdeling reeds vanwege het behoren tot deze groep aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Om een geslaagd beroep op deze verdragsbepaling te doen, kan de vreemdeling derhalve niet volstaan met aannemelijk te maken dat hij tot de christenen in Irak behoort, maar dient hij tevens met verdere specifieke individuele kenmerken aannemelijk te maken dat hij zodanig risico bij terugkeer naar zijn land van herkomst loopt. Omdat de vreemdeling niet is opgekomen tegen het oordeel van de rechtbank dat de staatssecretaris het asielrelaas in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten, bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling daarin niet is geslaagd.

2.9. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.10. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen voormeld besluit alsnog ongegrond verklaren.

2.11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 3 december 2008 in zaak nr. 08/11445;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. I.S. Vreken, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

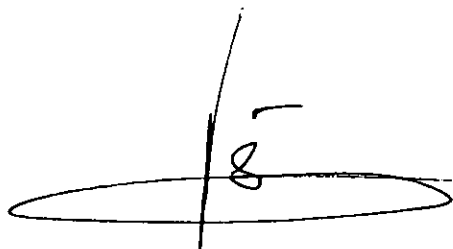
w.g. Vreken
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 juni 2009

434-563.

Verzonden: 8 juni 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

H

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudend te MAASTRICHT

Reg.nr: AWB 08 / 11445 BEPTDN

UITSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

, eiser,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 6 maart 2008.

Kenmerk: 0708.20.0097.

V-nummer:

I. Procesverloop

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen het besluit van 6 maart 2008 heeft eiser bij brief van 1 april 2008 beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bij deze rechtbank ingesteld.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 28 oktober 2008, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde A.J.P. Lemmen, advocaat te Heerlen. Verweerder heeft zich ter zitting laten vertegenwoordigen door F.S. Schoot, ambtenaar ten departemente.

Tevens was ter zitting aanwezig T. Sharaf, als tolk.

II. Overwegingen

§

Eiser stelt te zijn geboren op 27 augustus 1998 en de Iraakse nationaliteit te hebben. Op 20 augustus 2008 heeft eiser de in rubriek I genoemde aanvraag ingediend.

Verweerder heeft de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vw 2000 afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, in samenhang gelezen met artikel 31, tweede lid, aanhef en onder d en onder f, van de Vw 2000. Ter ondersteuning van zijn standpunt heeft verweerder verwezen naar de uitkomst van het onderzoek van de Koninklijke Marechaussee (Kmar) van 22 augustus 2008.

Van de zijde van eiser is in beroep aangevoerd dat de uitkomst van het onderzoek van de Kmar, inhoudende dat de door eiser overgelegde documenten vals zijn, niet juist is. In dit verband heeft eiser een verklaring van de Iraakse ambassade overgelegd, waarin wordt bevestigd dat eiser de Iraakse nationaliteit heeft. Verder heeft eiser ook zijn Iraakse paspoort, een doopverklaring en een ledenkaart van de Universiteit overgelegd. Verweerder handelt voorts in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur door eiser niet in staat te stellen een second opinion aan te vragen nu verweerder eiser niet in het bezit stelt van de originele documenten.

Voorts heeft eiser gesteld dat verweerder hem ten onrechte het ontbreken van

reisdocumenten heeft tegengeworpen en ten onrechte de conclusie heeft getrokken dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is. Niet alleen zeggen gebruikte reisdocumenten niets over de vraag of een asielzoeker al dan niet vervolging te vrezen heeft, maar heeft eiser daarnaast een simpele en aannemelijke verklaring gegeven waarom hij geen reisdocumenten kan overleggen. Eiser heeft immers gereisd met een vals paspoort, welk paspoort hij heeft teruggeven aan zijn reisagent nadat deze daarom heeft gevraagd. Eiser zou nimmer zijn eigen paspoort hebben afgegeven. Ook heeft eiser zijn gebruikte reistickets afgegeven aangezien zijn reis achter de rug was. Eiser vraagt zich af hoe hij had dienen te weten welk belang verweerder hecht aan een vals paspoort en gebruikte tickets. Ten aanzien van de dreigbrieven heeft eiser gesteld dat hij in Irak niet de noodzaak zag deze naar Nederland mee te nemen. Bovendien weet eiser niet waar de dreigbrieven zich bevinden.

Verder heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat van hem niet kan worden verlangd meer over zijn ontvoering te verklaren dan hij reeds heeft gedaan. Eiser heeft niet met zijn ontvoerders gesproken en heeft zijn ontvoerders ook niet gezien zonder bivakmutsen. Ook heeft eiser gesteld dat hij ten aanzien van de overval geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Eiser heeft verder geloofwaardige verklaringen afgelegd ten aanzien van zijn verwondingen. Het feit dat eiser het gevoel had dat hij werd doodgeslagen, terwijl later is gebleken dat zijn verwondingen meevielen, is niet tegenstrijdig te noemen. Eiser persisteert voorts bij zijn stelling dat hij een Iraakse christen is en dat dit betrokken dient te worden bij de beoordeling of eiser aangemerkt dient te worden als vluchteling en of er sprake is van een dreigende schending als bedoeld in artikel 3 van het Europese Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Iraakse christenen hebben te kampen met grote problemen. In dit verband heeft eiser diverse krantenartikelen overgelegd.

Ten slotte heeft eiser gesteld dat, nu niet getwijfeld wordt aan het feit dat eiser afkomstig is uit Centraal-Irak, eiser in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning op grond van het categoriale beschermingsbeleid.

De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag valse of vervalste reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd en, hoewel daaromtrent ondervraagd, opzettelijk de echtheid daarvan heeft volgehouden.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 27 januari 2003 in zaak nr. 200206297/1, gepubliceerd in JV 2003/103, NAV 2003/100 en AB 2003, 286), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst.

Als zich de omstandigheid voordoet, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000, mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

In het voornemen van 30 januari 2008, waarvan de overwegingen zijn ingelast in het bestreden besluit, is uiteengezet dat uit het proces-verbaal van 22 augustus 2007, opgemaakt door de Kmar, is gebleken dat de door eiser overgelegde identiteitskaart, huwelijksakte en een verklaring van aangifte vals zijn bevonden. De verklaring van de Iraakse ambassade waarin de door eiser gestelde nationaliteit wordt bevestigd kan daaraan niets af doen. Deze verklaring zegt immers niets over de authenticiteit van voornoemde documenten. Ook in de door eiser overgelegde doopakte en de kaart van het Institute of Arts Mousl ziet de rechtbank geen aanknopingspunten om aan de uitkomst van het onderzoek van de Kmar te twijfelen. Deze documenten kunnen eisers identiteit en nationaliteit immers niet onderbouwen aangezien deze documenten niet zijn voorzien van een pasfoto. De rechtbank verwijst in dit verband naar het beleid zoals dit is neergelegd in C4/3.6.2. Bij brief van 30 januari 2008 heeft verweerder eiser de gelegenheid gegeven om binnen twee weken schriftelijk aan te tonen dat er een contra-expertise is opgestart. De rechtbank ziet derhalve geen grond voor het oordeel dat verweerder, zoals eiser heeft gesteld, in strijd heeft gehandeld met de beginselen van behoorlijk bestuur door eiser niet in de gelegenheid te stellen een contra-expertise te laten uitvoeren.

Verweerder heeft, gelet op het vorenoverwogene, in redelijkheid het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 aan eiser kunnen tegenwerpen.

In het bestreden besluit, alsmede in het daarin ingelaste voornemen, is voorts uiteengezet dat eiser ter staving van zijn aanvraag geen bescheiden heeft overgelegd die voor de beoordeling van zijn asielrelaas noodzakelijk zijn. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder kunnen concluderen dat de door eiser gestelde feiten en omstandigheden niet afdoende zijn om hem de gevolgen van het ontbreken van documenten aangaande zijn identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas niet toe te rekenen. Het feit dat eiser een vals paspoort en zijn vliegticket aan zijn reisagent heeft afgegeven is aan eiser toe te rekenen aangezien niet gebleken is dat eiser voornoemde documenten onder dwang heeft moeten afgeven. Daarbij heeft verweerder mogen betrekken dat eiser zijn paspoort in Nederland, alwaar hij bescherming had kunnen vragen aan de autoriteiten, heeft afgegeven. Verweerder heeft verder betekenis kunnen hechten aan het feit dat eiser melding heeft gemaakt van een tweetal dreigbrieven die hij zou hebben ontvangen, maar dat hij deze brieven niet kan overleggen. Verweerder heeft zich op het standpunt mogen stellen dat de verklaring van eiser dat hij niet weet waar de brieven zich bevinden en dat hij vermoedt dat ze in het bezit zijn van zijn vader niet afdoende is om hem het ontbreken van voornoemde documenten niet toe te rekenen.

Verweerder heeft zich, gelet op het vorenoverwogene, in redelijkheid het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan eiser kunnen tegenwerpen.

Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt mogen stellen dat eiser aldus afbreuk heeft gedaan aan de in beginsel aanwezige bereidheid om zijn relaas, voor zover consistent en niet onaannemelijk, voor waar te houden.

Met inachtneming van het hiervoor weergegeven beoordelingskader is de rechtbank voorts van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uit gaat en derhalve ongelooftwaardig is. Verweerder heeft zich daarbij op het standpunt mogen stellen dat eiser

enkel vage verklaringen heeft afgelegd over de ontvoering die in april 2007 zou hebben plaatsgevonden. Eiser weet immers niet hoe de ruimte eruit zag alwaar hij een week is vastgehouden. Evenmin weet eiser hoe de mannen die hem ontvoerd hebben er uit zien. De verklaring van eiser dat hij de gehele week een zak over zijn hoofd heeft gehad en die week niet eenmaal in de gelegenheid is geweest om zijn omgeving of het uiterlijk van de ontvoerders in zich op te nemen, is niet geloofwaardig. Ten aanzien van de aangifte heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat aan de verklaringen daaromtrent geen geloof kan worden gehecht aangezien de door eiser overgelegde verklaring van aangifte bij de politie, zoals gezegd, vals is bevonden. Eiser heeft verder geen genoegzame verklaring kunnen geven voor het feit dat de aangifte op zijn naam staat terwijl hij heeft verklaard dat zijn vader tijdens de aangifte het woord zou hebben gedaan.

Met betrekking tot de eerste dreigbrief heeft verweerder betekenis mogen hechten aan het feit dat eiser bevreemdingwekkende verklaringen heeft afgelegd. Eiser heeft immers verklaard dat zijn familie aan de eerste dreigbrief nauwelijks aandacht heeft besteed aangezien iedereen in Irak dreigbrieven ontvangt, terwijl eiser een aantal weken voor de ontvangst van voornoemde brief is ontvoerd, waarbij de vader van eiser losgeld heeft betaald. De familie van eiser zou echter binnen zijn gebleven na de laatste dreigbrief. Eiser heeft echter ook verklaard dat hij zich op de dag dat de mannen langskwamen, hetgeen zou hebben plaatsgevonden na ontvangst van de eerste dreigbrief, aan het klaar maken was voor school. Deze verklaring duidt er niet op dat eiser na ontvangst van de eerste dreigbrief binnen is gebleven. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt mogen stellen dat eiser tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn verwondingen en de behandeling die hij zou hebben gekregen in het ziekenhuis. Eiser heeft verklaard dat hij dusdanig was geslagen dat hij bijna dood was, terwijl hij ook heeft verklaard dat hij in het ziekenhuis enkel is behandeld aan zijn neus en niet is opgenomen.

Verweerder heeft eiser, gelet op het vorenstaande, terecht niet aangemerkt als verdragsvluchteling. Eiser komt dientengevolge niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder a, van de Vw 2000.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28, worden verleend aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Onder verwijzing naar de uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 17 november 2008 (LJN: BG5219) overweegt de rechtbank voorts als volgt.

In het Wijzigingsbesluit (WBV) 2007/21 en opvolgende WBV 2008/28 heeft verweerder christenen afkomstig uit Irak aangemerkt als kwetsbare minderheidsgroep in de zin van paragraaf C2/3.1.3. van de Vc 2000. Dit betekent volgens verweerder dat een asielzoeker die behoort tot deze groep reeds in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, aanhef en onder b, van de Vw 2000, indien hij met op zichzelf beperkte indicaties aannemelijk heeft gemaakt dat in samenhang met het behoren tot de christenen in Irak een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig is.

De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat eiser behoort tot de christenen in Irak. Evenmin is tussen partijen in geschil dat de christenen in Irak worden aangemerkt als een kwetsbare minderheidsgroep in de zin van paragraaf C2/3.1.3. van de Vc 2000. In geschil is of eiser, afgezien van het behoren tot de christenen in Irak, met op zichzelf beperkte individuele indicaties aannemelijk dient te maken dat een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig is. In dit kader acht de rechtbank de uitspraak van het Hof van 17 juli 2008 (LJN: BF0248) van belang.

In voornoemde uitspraak heeft het Hof in paragraaf 116 als volgt overwogen:

"Exceptionally, however, in cases where an applicant alleges that he or she is a member of a group systematically exposed to a practice of ill-treatment, the court has considered that the protection of Article 3 of the Convention enters into play when the applicant establishes that there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and his or her membership of the group concerned (see *Saadi v. Italy*, cited above, par. 132.) In those circumstances, the Court will not then insist that the applicant show the existence of further special distinguishing features if to do so would render illusory the protection offered by Article 3. This will be determined in light of the applicant's account and the information on the situation in the country of destination in respect of the group in question (see *Salah Sheekh*, cited above, par. 148). The Court findings in that case as to the treatment of the Ashraf clan in certain parts of Somalia and the fact that the applicant's membership of the Ashraf clan was not disputed, were sufficient for the Court to conclude that this expulsion would be in violation of Article 3."

Gelet op voornoemde overweging van het Hof, is de rechtbank van oordeel dat het behoren tot een kwetsbare groep als bedoeld in paragraaf C2/3.1.3. van de Vc 2000, voldoende is om tot een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM te concluderen. Niet vereist is derhalve dat de vreemdeling met beperkte individuele indicaties aannemelijk maakt dat een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig is.

Nu niet in geschil is dat eiser tot de christenen in Irak behoort en evenmin in geschil is dat deze groep dient te worden aangemerkt als een kwetsbare minderheidsgroep in de zin van paragraaf C2/3.1.3. van de Vc 2000, is de rechtbank, gelet op het vorenstaande, van oordeel dat voor eiser voldoende is komen vast te staan dat een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig is.

Het vorenstaande brengt met zich dat het beleid van verweerder, zoals dit is neergelegd in WBV 2007/21 en opvolgend in WBV 2008/28, in strijd is met voornoemde uitspraak van het Hof. Verweerder heeft dit beleid derhalve ten onrechte aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd. In zoverre mist het besluit een deugdelijke motivering en is mitsdien in strijd met artikel 7:12 van de Awb genomen.

Het beroep dient reeds hierom gegrond te worden verklaard. De overige door eiser aangevoerde beroepsgronden behoeven derhalve geen bespreking meer. Het bestreden besluit dient te worden vernietigd. Verweerder dient met inachtneming van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen.

De rechtbank acht voorts termen aanwezig om verweerder overeenkomstig het bepaalde in artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de door eiser in verband met de onderhavige procedure redelijkerwijs gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn op de voet van de normen van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) vastgesteld op het in rubriek III vermelde bedrag, waarbij voor de in aanmerking te brengen proceshandelingen van de gemachtigde van eiser twee punten zijn toegekend (voor het indienen van het beroepschrift en het verschijnen ter zitting) en het gewicht van de zaak is bepaald op gemiddeld (wegingsfactor 1,0). Van andere ingevolge het Bpb voor vergoeding in aanmerking komende kosten is niet gebleken.

De rechtbank stelt vast - onder verwijzing naar artikel 29 van de Wet op de rechtsbijstand - dat op de datum van deze (eind)uitspraak de eventueel voor het onderhavige beroep verleende toevoeging niet is overgelegd, zodat toepassing van artikel 8:75, tweede lid, van de Awb achterwege blijft.

Mitsdien wordt, mede gelet op de artikelen 8:70, 8:72, en 8:75 van de Awb, beslist als volgt.

III. Beslissing

De rechtbank:

- I. verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;
- II. draagt verweerder op om een nieuw besluit te nemen met inachtneming van het gestelde in deze uitspraak;
- III. veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 644,00, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden (Ministerie van Justitie) als de rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan eiser dient te betalen.

Aldus gedaan door A.W. Oosterman in tegenwoordigheid van S.A.J. Wenders als griffier en in het openbaar uitgesproken op

3 DEC 2008

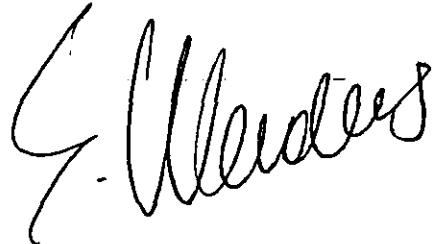
w.g. S. Wenders

w.g. A. Oosterman

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

verzonden op:

3 DEC 2008

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Kantoren Stichtage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

H

Bezorgen

De Hoogedelgestreng Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
31 DEC 2008	
ZAAKNR.	200800007/1/1/2
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

onze ref. GH/JR/51010007
uw ref. -
inzake

G.M.H. Hoogvliet
Advocaat
t (070) 515 37 03
f (070) 515 30 91
gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl

31 december 2008

Hoogedelgestreng heer,

Namens de staatssecretaris van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik u hierbij een hogerberoepschrift in bovengenoemde zaak.

Een exemplaar van dit hogerberoepschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure, mr. A.J.P. Lemmen.

Met de meeste hoogachting,

G.M.H. Hoogvliet

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100,

2511 EX Den Haag),

a p p e l l a n t,

gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet,

advocaat te Den Haag

(Postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3 1 DEC 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
LEHAANDELG: DD:	PAR:

tegen

verblijvende te l

v e r w e e r d e r,

gemachtigde: mr. A.J.P. Lemmen,

advocaat te Heerlen

(Postbus 123, 6400 AC Heerlen)

1 Inleiding

- 1.1 Appellant, verder te noemen de staatssecretaris, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Maastricht, van 3 december 2008, op diezelfde datum door de rechtbank verzonden (Awb 08/11445).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als **bijlage 1** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak is het beroep van verweerder van 1 april 2008 gegrond verklaard, is het besluit van 6 maart 2008 vernietigd, is de staatssecretaris opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van het gestelde in de uitspraak en is – kort gezegd – een kostenveroordeling ten laste van de Staat der Nederlanden uitgesproken.
- 1.3 Bij besluit van 6 maart 2008 is de aanvraag van verweerder om verlening van een verblijfsvergunning asiel ex artikel 28 Vw 2000 afgewezen.
- 1.4 De staatssecretaris kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De staatssecretaris zal zijn grieven in het navolgende verwoorden en toelichten.

2 Bestreden onderdelen van de uitspraak

- 2.1 Na op pagina 5 van de bestreden uitspraak een passage te hebben geciteerd uit het arrest van het EHRM van 17 juli 2008 (NA tegen het Verenigd Koninkrijk), overweegt de rechtbank volgens de staatssecretaris ten onrechte:

“Gelet op voornoemde overweging van het Hof, is de rechtbank van oordeel dat het behoren tot een kwetsbare groep als bedoeld in paragraaf C2/3.1.3 van de Vc 2000, voldoende is om tot een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM te concluderen. Niet vereist is derhalve dat de vreemdeling met beperkte individuele indicaties aannemelijk maakt dat een dreigende schending van artikel van het EVRM aanwezig is.

Nu niet in geschil is dat eiser tot de christenen in Irak behoort en evenmin in geschil is dat deze groep dient te worden aangemerkt als een kwetsbare minderheidsgroep in de zin van paragraaf C2/3.1.3 van de Vc 2000, is de rechtbank, gelet op het vorenstaande, van oordeel dat voor eiser voldoende is komen vast te staan dat een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig is.

Het vorenstaande brengt met zich dat het beleid van verweerder, zoals dat is neergelegd in WBV 2007/21 en opvolgend in WBV 2008/28, in strijd is met voornoemde uitspraak van het Hof. Verweerder heeft dit beleid derhalve ten onrechte aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd. In zoverre mist het besluit een deugdelijke motivering en is mitsdien in strijd met artikel 7:12 van de Awb genomen.”

- 2.2 Indien uw Afdeling de bezwaren van de staatssecretaris onderschrijft, raakt dit ook de kostenveroordeling.

3 Aanvulling en toelichting

- 3.1 Indien wordt uitgegaan van niet door de staatssecretaris bestreden rechtsoverwegingen, heeft te gelden dat ten aanzien van verweerder terecht artikel 31, lid 2, aanhef en onder d en f Vw 2000 is tegengeworpen. Tevens kan tot uitgangspunt worden genomen dat het relaas van verweerder positieve overtuigingskracht mist, zodat het voor ongeloofwaardig moet worden gehouden.
- 3.2 Om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, lid 1, aanhef en onder b Vw 2000 dient de vreemdeling aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op de in die bepaling bedoelde behandeling. Hiertoe dient de vreemdeling specifieke individuele kenmerken ("special distinguishing features") naar voren te brengen, waaruit dit risico op een behandeling in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b Vw 2000 valt af te leiden. In hoofdstuk C2/3.1.3. Vc 2000 is opgemerkt dat in die gevallen dat in het land van herkomst sprake is van een willekeurige geweldssituatie of van willekeurige mensenrechtenschendingen, dit op zichzelf onvoldoende grond vormt om een reëel en individueel risico op eerder beschreven behandeling aan te nemen. Een dergelijk reëel en individueel risico wordt – ook in een situatie van willekeurig geweld of van willekeurige mensenrechtenschendingen – wel aangenomen indien de vreemdeling behoort tot een kwetsbare minderheidsgroep in zijn land van herkomst en hij met op zichzelf beperkte individuele indicaties aannemelijk heeft gemaakt dat in samenhang daarmee een dreigende schending van artikel 3 EVRM aanwezig is. In de Vc 2000 is ook bepaald dat voor het oordeel dat de vreemdeling met op zichzelf beperkte indicaties aannemelijk heeft gemaakt dat een schending van artikel 3 EVRM dreigt, niet vereist is dat betrokkene persoonlijk een behandeling heeft ondervonden die voldoet aan de omschrijving van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b Vw 2000. Ook indien sprake is van mensenrechtenschendingen in de naaste omgeving van de vreemdeling bij personen die behoren tot de desbetreffende kwetsbare minderheidsgroep, kan dit voldoende grond zijn om zulks aan te nemen. Verder is in de Vc 2000 – voor zover te dezen van belang – nog opgemerkt dat onder "mensenrechtenschendingen in de naaste omgeving" ook wordt verstaan gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden in de naaste omgeving van de vreemdeling in het land van herkomst nadat de vreemdeling zelf reeds uit het land was vertrokken. Het oordeel, dat de vreemdeling bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling als bedoeld in artikel 29, lid 1, aanhef en onder b Vw 2000 kan dus ook gevormd worden op basis van gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden na het vertrek van de vreemdeling.

De hier weergegeven gedeelten uit de Vc 2000 hebben gelding met ingang van 5 augustus 2007 en zijn terug te voeren op de uitspraak van het EHRM van 11 januari 2007 in de zaak Salah Sheekh.

Zie:

- WBV 2007/19, Stcrt 3 augustus 2007, nr. 148, blz. 5.

- 3.3 In het landgebonden hoofdstuk van de Vc 2000 terzake Irak (Vc 2000 C24/11) is – onder meer – de bevolkingsgroep van de christenen aangewezen als kwetsbare bevolkingsgroep in de zin van hoofdstuk C2/3.1.3 Vc 2000.

Zie:

- WBV 2007/21 (Stcrt 3 augustus 2007, nr. 148) en WBV 2008/28 (Stcrt 20 november 2008, nr. 771).

- 3.4 Uit het beleid vloeit derhalve voort dat een christen uit Irak reeds in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, lid 1, aanhef en onder b Vw 2000 indien hij met op zichzelf beperkte individuele indicaties aannemelijk heeft gemaakt dat in samenhang met het behoren tot de groepering der christenen in Irak een dreigende schending van artikel 3 EVRM aanwezig is. Dit aannemelijk maken kan geschieden op basis van het eigen relaas, als ook op basis van hetgeen is voorgevallen in de naaste omgeving, zelfs als de betrokkene het land van herkomst al heeft verlaten. In de onderhavige procedure is het relaas van verweerder ongeloofwaardig bevonden. Uit diens relaas kunnen derhalve geen beperkte individuele indicaties, als bedoeld in het beleid, worden afgeleid. Het bevat geen informatie over gebeurtenissen in de directe omgeving van verweerder. In het licht van het beleid is derhalve terecht geconcludeerd dat verweerder niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, lid 1, aanhef en onder b Vw 2000.
- 3.5 De bestreden overweging van de rechtbank komt erop neer dat ten aanzien van christenen uit Irak sprake is van een prima facie-risico in de zin van artikel 3 EVRM. De staatssecretaris meent dat deze gevolgtrekking slechts in zeer uitzonderlijke gevallen getrokken kan worden en ten aanzien van christenen uit Irak niet terecht is, hoe zorgelijk hun situatie in het algemeen ook is.
- 3.6 Het is vaste jurisprudentie van uw Afdeling dat in beginsel sprake moet zijn van specifieke individuele kenmerken waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid van schending is onvoldoende. Naast het individualiseringsvereiste komt betekenis toe aan de algemene mensenrechtensituatie in het land van herkomst waaraan het individuele asielrelaas wordt gerelateerd. Uit het arrest van het EHRM van 11 januari 2007 in de zaak Salah Sheekh leidt uw Afdeling niet af dat het individualiseringsvereiste is verlaten. Daarbij heeft uw Afdeling het arrest van het EHRM van 28 februari 2008 in de zaak Saadi tegen Italië (JV 2008, 131) betrokken. Volgens uw Afdeling is uit beide arresten af te

leiden dat, indien een vreemdeling deel uitmaakt van een specifieke groep die doelwit is van ernstige mensenrechtenschendingen, informatie over de situatie van die groep en de mate waarin die groep bescherming kan bieden of vinden tegen zodanige mensenrechtenschendingen, uitdrukkelijk meegewogen moet worden bij de beantwoording van de vraag of een vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM en die informatie een groter gewicht moet krijgen naarmate bedoelde situatie ernstiger is gebleken.

Zie (onder meer):

- ABRS 12 oktober 2007, JV 2007, 530;
- ABRS 14 januari 2008, JV 2008, 111.

- 3.7 Blijkens een recente uitspraak heeft uw Afdeling aan de desbetreffende overweging toegevoegd dat, afhankelijk van de feiten en omstandigheden van het geval, aan het deel uitmaken van de desbetreffende groep doorslaggevende betekenis kan toekomen.

Zie:

- ABRS 3 juli 2008 (200701486/1; **bijlage 2**).

Het wil de staatssecretaris voorkomen dat deze toevoeging is terug te voeren op het arrest van het EHRM van 28 februari 2008 in de zaak Saadi tegen Italië en met name op hetgeen in rov. 132 is gesteld:

"In cases where an applicant alleges that he or she is a member of a group systematically exposed to a practice of ill-treatment, the Court considers that the protection of Article 3 of the Convention enters into play when the applicant establishes, where necessary on the basis of the sources mentioned in the previous paragraph, that there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and his or her membership of the group concerned (...)."

- 3.8 In een uitspraak van 17 juli 2008 (NA. tegen het Verenigd Koninkrijk; application no. 25904/07; kenbaar via de website van het EHRM) heeft het EHRM de algemene beginselen die in dit soort zaken van toepassing zijn verduidelijkt. Allereerst heeft het Hof aangegeven dat een algemene situatie van geweld in beginsel niet voldoende zal zijn om schending van artikel 3 EVRM in geval van uitzetting aannemelijk te achten. In rov. 114 noemt het Hof enkele voorbeelden, waarin, ondanks het bestaan van een zorgwekkende algemene situatie, toch is vastgehouden aan de eis dat sprake was van specifieke individuele kenmerken. In de rov.'s 115-117 overweegt het Hof vervolgens, voor zover te dezen van belang:

"From the foregoing survey of its case-law, it follows that the Court has never excluded the possibility that a general situation of violence in a country of destination will be of a sufficient level of intensity as to entail that any removal to it would necessarily breach Article 3 of the Convention.

Nevertheless, the Court would adopt such an approach only in the most extreme cases of general violence, where there was a real risk of ill-treatment simply by virtue of an individual being exposed to such violence on return.

Exceptionally, however, in cases where an applicant alleges that he or she is a member of a group systematically exposed to a practice of ill-treatment, the Court has considered that the protection of Article 3 of the Convention enters into play when the applicant establishes that there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and his or her membership of the group concerned (...)

In those circumstances, the Court will not then insist that the applicant show the existence of further special distinguishing features if to do so would render illusory the protection offered by Article 3. This will be determined in light of the applicant's account and the information on the situation in the country of destination in respect of the group in question (...)

In determining whether it should or should not insist on further special distinguishing features, it follows that the Court may take account of the general situation of violence in a country. It considers that it is appropriate for it to do so if that general situation makes it more likely that the authorities (or any persons or group of persons where the danger emanates from them) will systematically ill-treat the group in question (...)" -

- 3.9 Uit deze verduidelijking blijkt dat het Hof een dergelijke groepsgewijze benadering slechts in zeer uitzonderlijke situaties kiest en dat dit mede afhankelijk is van de informatie met betrekking tot de vraag of sprake is van een systematische behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De staatssecretaris leidt hieruit af dat in een situatie waarin weliswaar sprake is van een zorgelijke positie van een bepaalde bevolkingsgroep, maar waarin niet kan worden gesteld dat in de bij tijd en wijle voorkomende onmenselijke behandeling van leden van die groep een stelselmatigheid is te ontwaren c.q. waarin geen sprake is van een dergelijke behandeling volgens een vooropgezet systeem, voor een dergelijke benadering geen aanleiding is.

Systematisch betekent volgens Van Dale Groot woordenboek hedendaags Nederlands: stelselmatig, volgens een systeem.

- 3.10 Niet in geschil is dat christenen in Irak zich in een moeilijke positie bevinden. Het zijn niet de Irakese autoriteiten die hen belagen, maar de autoriteiten zijn niet in staat hen tegen willekeurig dan wel gericht geweld voldoende bescherming te bieden. Het ambtsbericht van juni 2007 – het meest recente ambtsbericht op het moment waarop de aanvraag van verweerder is afgewezen – beschrijft – in het algemeen – dat dat geweld in Irak zich overwegend in het midden en in bepaalde delen van het noorden en zuiden van het land voordoet. In het algemeen kan worden gesteld, aldus het ambtsbericht, dat het geweld diffuus, multi-dimensionaal (etnisch, religieus, politiek en/of crimineel) en soms ronduit willekeurig is. Het is in individuele gevallen lang niet altijd duidelijk of een persoon doelwit was vanwege zijn of haar (al dan niet vermoede) religie, etniciteit, werkzaamheden, inkomsten of een combinatie van (deze) factoren.

Het ambtsbericht vermeldt dat ook christenen te lijden hebben onder de slechte veiligheidssituatie en de straffeloosheid in Irak. Ook wordt er melding van gemaakt dat (ook) sprake is van gerichte intimidatie en aanvallen tegen christenen. Hoewel in geheel Centraal-Irak intimidatie en aanslagen voorkomen, vinden de aanslagen jegens christenen met name plaats in en om Basra, Bagdad en Mosul. Volgens het ambtsbericht wordt aangenomen dat de verslechterende omstandigheden voor christenen in het gehele land gelden, hoewel in de KRG-gebieden de situatie voor christenen minder ernstig is. Uit het ambtsbericht blijkt bovendien dat desondanks verschillende christelijke partijen actief zijn in de Irakese politiek, dat één christelijke partij een zetel heeft in het parlement en dat de minister voor Mensenrechten een christen is.

Het ambtsbericht van juni 2007 is in 2008 opnieuw gepubliceerd, ten dele geactualiseerd op 14 februari 2008. Uit laatstgenoemde versie blijkt dat vanaf omstreeks eind augustus 2007 de veiligheidssituatie in het algemeen is verbeterd en dat het geweldsniveau terug is op het niveau van voor 2006. Daaraan wordt toegevoegd dat het onduidelijk is of deze algemene verbetering duurzaam is en zal doorzetten. Het meest recente ambtsbericht dateert van juni 2008.

- 3.11 Zoals gezegd, kan uit de beschikbare informatie worden afgeleid dat christenen zich in een kwetsbare, moeilijke positie bevinden. Uit het ambtsbericht kan echter niet worden afgeleid dat christenen als groep, ongeacht hun profiel, de aard van hun geloofsbeleving etc., systematisch onmenselijk of vernederend worden behandeld, noch dat zij zich in een zodanige positie bevinden dat kan of moet worden aangenomen dat iedere individuele Irakees die zich tot de bevolkingsgroep der christenen rekent een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM. Dat de positie van christenen moeilijk is, is verdisconteerd in het beleid. In het licht van de algemene informatie worden slechts zeer geringe eisen aan de individuele asielzoeker gesteld om aannemelijk te maken dat (mogelijk) sprake is van een risico. Daaruit blijkt dat aan de algemene informatie weliswaar een relatief groter gewicht wordt toegekend, doch dat aan die informatie niet de conclusie wordt verbonden dat alle christenen, ongeacht hun individuele achtergronden, individueel een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM lopen. De rechtbank heeft dat miskend.
- 3.12 Uit de verduidelijking die het EHRM in het arrest van 17 juli 2008 heeft gegeven leidt de staatssecretaris af dat het Hof in dergelijke gevallen niet zonder meer de eis laat varen dat sprake moet zijn van "further special distinguishing features" omdat het Hof aan het laten vervallen van die eis de voorwaarde verbindt dat, als verdere specifieke individuele kenmerken worden verlangd, de bescherming die door artikel 3 EVRM wordt gegeven illusoir zou worden. Bovendien geeft het Hof aan dat één en ander zal worden vastgesteld in het licht van het relaas van de vreemdeling en de informatie over de situatie in het land waar de betrokkene naar toe verwijderd zal worden. Het

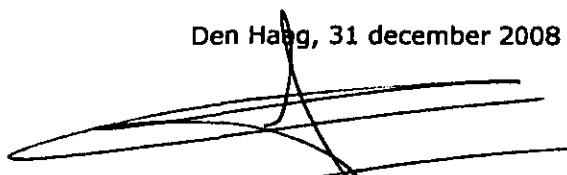
relaas van de desbetreffende vreemdeling is dus kennelijk niet (steeds) zonder betekenis.

- 3.13 In de onderhavige zaak kan er in de visie van de staatssecretaris niet aan worden voorbij gezien dat het relaas van verweerder ongeloofwaardig is bevonden. In het arrest Salah Sheekh was de geloofwaardigheid van het relaas daarentegen niet in het geding.
- 3.14 De uitspraak van de rechtbank komt er op neer dat, zodra een bepaalde groep in het Nederlandse beleid als kwetsbare minderheidsgroepering is aangemerkt, reeds het enkele behoren tot die groep tot de conclusie leidt dat sprake is van een reëel risico als bedoeld in artikel 3 EVRM. Dit is niet in overeenstemming met de vaste praktijk bij het Hof om zaken van geval tot geval te beoordelen. Zelfs als zou moeten worden aangenomen dat jurisprudentie van het Hof erop neer komt dat het enkele behoren tot de minderheidsgroepering van de Ashraf leidt tot de conclusie dat sprake is van een voldoende gespecificeerd reëel risico in de zin van artikel 3 EVRM, betekent dat nog niet dat zonder meer een vergelijkbare conclusie behoort te worden getrokken ten aanzien van andere minderheidsgroeperingen waarover het Hof zich niet in dezelfde zin heeft uitgelaten en die krachtens nationaal beleid zijn aangewezen. De rechtbank heeft dat miskend.
- 3.15 De bestreden uitspraak van de rechtbank heeft tot gevolg dat het beleid, dat na ampel beraad en zorgvuldige bestudering van het arrest in de zaak Salah Sheekh tot stand is gekomen en dat, naar het zich laat aanzien, steun heeft ondervonden in uw jurisprudentie, van tafel wordt geveegd. In de visie van de staatssecretaris vloeit uit de jurisprudentie van het EHRM niet, laat staan onomstotelijk, voort dat de wijze waarop in het beleid de implicaties van het Salah Sheekh-arrest zijn verwoord zonder meer niet spoort met de jurisprudentie van het EHRM.
- 3.16 In de bestreden uitspraak verwijst de rechtbank naar haar uitspraak van 17 november 2008. Ook tegen die uitspraak is de staatssecretaris opgekomen. Het hoger beroep is bij uw Afdeling bekend onder nummer 200809056/1/V2. De vraag of ten aanzien van christenen afkomstig uit Irak heeft te gelden dat reeds het enkele behoren tot de bevolkingsgroep der christenen de conclusie rechtvaardigt dat voldoende is aangetoond dat sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 3 EVRM is ook reeds aan uw Afdeling voorgelegd. Deze procedure is bekend onder nummer 200806252/1/V1.

4 Conclusie

- 4.1 Uit het voorgaande vloeit voort dat de staatssecretaris van mening is dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.
- 4.2 De staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het bij de rechtbank ingediende beroep.

Den Haag, 31 december 2008

advocaat/gemachtigde

behandeld door	mr. G.M.H. Hoogvliet
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 39 33
fax	(070) 515 30 91
e-mail	gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51010007
referentie	IND-0708.20.0097